

Č. 422.

Z n á m k y: I. * Úřad nemůže uznati známku za nezpůsobilou k zápisu pro nedostatek distinktivnosti ve smyslu § 1 zák. o ochraně známek, pokud nezjistil názoru súčastněných kruhů obchodních o okolnostech v té příčině rozhodných. — II. * Zápis známky nelze odepřítí proto, že z dokladů stranou předložených není s dostatek patrné, že podle názoru súčastněných kruhů obchodních známka je způsobilá zboží jí označené odlišiti od jiného zboží téhož druhu; je věcí úřadu, aby z úřední povinnosti doplnil průkazy stranou předložené.

(Nález ze dne 25. května 1920 č. 2261.)

V ě c: Firma Simon Freund u. Sohn v Žatci proti ministerstvu průmyslu, obchodu a živností v Praze o výmaz známky.

V ý r o k: Naříkané usnesení zrušuje se pro vady řízení.

D ů v o d y: Firma Simon Freund u. Sohn v Žatci přihlásila dne 6. června 1919 u obchodní a živnostenské komory v Chebu pro nápoje jí vyráběné slovní známku »Saazer-Urbitter«, která pak pod č. 2999 byla zapsána. Naříkaným výnosem ze dne 6. listopadu 1919 č. 10.596—19 ministerstvo průmyslu, obchodu a živností rozhodlo, že známka ta z důvodu § 1 zákona ze dne 6. ledna 1890 č. 19 ř. z. o ochraně známek neměla býti zapsána a že má býti vymazána, poněvadž není způsobilou, aby zboží jí chráněné rozlišila od zboží stejného druhu, pocházejícího z jiného podniku, a vyžádané výjádření chránitelky neuvádí ničeho, co by tento úsudek mohlo vyvrátiti.

O stížnosti, namítající, že přihlášená známka je distinktivní a že nespadá pod známky vyloučené z registrování dle novely z 30. června 1895, nejvyšší správní soud uvážil toto:

Podle § 1 zákona ze dne 6. ledna 1890 č. 19 ř. z. rozumí se známkami zvláštní označení, které má účel, aby výrobky a zboží určené k obchodu rozlišilo od jiných výrobků a zboží téhož druhu. K ustanovení tomu připojen byl článkem I. zákona ze dne 17. března 1913 č. 65 ř. z. dodatek tohoto znění: »Při posuzování, zdali se některá známka k tomu hodí, buď přihlédáno ke všem okolnostem, zejména k době, po kterou se známky užívá, podle názoru účastných obchodních kruhů.«

Dodatkem tímto zdůrazněno, že známka musí býti způsobilá, aby chráněné výrobky a zboží odlišila od jiných výrobků a zboží téhož druhu, zároveň však vysloveno, že při posuzování, zda přihlášená známka tuto způsobilost má, jest vzítí zřetel na všechny okolnosti podle názoru súčastněných obchodních kruhů. Zákon ukládá tedy úřadu, aby pokládá-li přihlášenou známku pro nedostatek distinktivnosti za nezpůsobilou k zápisu nebo má-li pochybnosti o její distinktivnosti — vyšetřil předem všechny okolnosti pro posouzení rozhodné, poněvadž je možno, že značka, která nemá o sobě dostatečné odlišovací způsobilosti, má nebo nabyla této vlastnosti vlivem rozmanitých poměrů obchodních, zejména — nač také zákon poukazuje příkladmo, tím, že se jí užívá po delší dobu jako známky pro určité výrobky nebo zboží, takže ve súčastněných kru-

zích obchodních platí fakticky všeobecně za obvyklou známku pro výrobky nebo zboží určitého závodu. Při tom nespokojuje se však zákon odbornými vědomostmi a znalostmi úřadu samého, nýbrž žádá nad to dále, aby úřad zjistil, jaké názory v té příčině panují ve sčastněných kruzích obchodních.

Žalovaný úřad poukazuje sice v rozhodnutí na to, že stěžovatelka nevedla ve svém vyjádření ničeho, co by úsudek úřadu o nezpůsobilosti přihlášené známky k zápisu mohlo vyvrátiti. Zákon neposkytuje však žádné opory pro názor, že by bylo výhradnou povinností strany, aby předložila úřadu doklady o názorech obchodních kruhů, svědčících pro distinktivnost přihlášené známky. Doklady takové bude lze namnoze opatřiti jenom prostředky, které jsou po ruce sice úřadu, nikoli však soukromé straně. Vždyť půjde tu zhusta především o vyslechnutí odborných veřejných korporací, které vůči straně nemají povinnosti žádaným způsobem se vyjadřovati. Podle zásady oficiality a zásady inkvisiční, které ovládají řízení administrativní, dlužno souditi, že je věcí úřadu samého, aby — byť i za součinnosti strany — z úřední povinnosti konal všechna šetření, jichž po zákonu třeba k rozhodnutí otázky a tedy také aby z úřední povinnosti zjistil názory, které v příčině distinktivnosti přihlášené známky panují v sčastněných kruzích obchodních.

Žalovaný úřad v konkrétním případě omezil se pouze na to, že svoje pochybnosti sdělil straně, a když tato svým vyjádřením pochybnosti jeho nevyvrátila, uznal známku pro nedostatek distinktivnosti za nezpůsobilou k zápisu, aniž by dále zjišťoval, zda není tu snad zvláštních okolností, které by jí v konkrétním případě tuto vlastnost propůjčovaly, a aniž by vyšetřil, jaké názory panují v této příčině ve sčastněných kruzích obchodních.

V tomto opomenutí nejvyšší správní soud shledal podstatnou vadu řízení, která zavinila neúplné zjištění skutkové podstaty, a uznal tedy nutným, naříkané rozhodnutí dle § 6, al. 2 zák. o správním soudě zrušiti.

Č. 423.

Zabírání bytů: * O nároku majitele zabraného bytu na zjednání přístupu k nezabranému příslušenství (terase), jež přístupno jest jen zabranými místnostmi, musí úřad zabrání vyslovující rozhodnutí.

(Nález ze dne 25. května 1920 č. 4183.)

Věc: Hugo Seidel, notář v Rumburku, proti okresní politické správě v Rumburku stran zabrání bytu.

Výrok: Naříkané rozhodnutí zrušuje se pro vady řízení.

Důvody: Rozhodnutím městského bytového úřadu v Rumburku ze dne 13. února 1920 číslo 490 zabráný byly v domě čp. 388 v Rumburku z místností obývaných manželou Hugonem a Annou Seidlovými v I. poschodí dvě poslední místnosti na straně »Klostergasse« položené a s těmito sousedící pokoj, který se nalézá pod notářskou kanceláří na straně sousedního domu.